

Державне агентство стандартів та метрології України

Стандартизація
Сертифікація
Якість

СТАНДАРТИЗАЦІЯ, СЕРТИФІКАЦІЯ, ЯКІСТЬ

Науково-технічний журнал

№ 1 (56) 2009

Засновники:

Державний комітет України
з питань технічного регулювання
та споживчої політики,
державне підприємство
«Український науково-дослідний
і навчальний центр
проблем стандартизації,
сертифікації та якості»

Рік заснування — 1998

Журнал зареєстровано
у Державному комітеті телебачення
і радіомовлення України 22.03.2004
Свідоцтво № 8560 серія KB

Журнал зареєстровано
у Вищій атестаційній комісії
України Постановою президії ВАК
від 13.12.2000 № 2-01/10

Передплатний індекс: 22567

Головний редактор
Черепков С. Т.

Заступник головного редактора
Фісун В. П.

Редакційна колегія:

Булат А. Ф.,
Віткін Л. М.,
Зубаченко В. Л.,
Качанов С. О.,
Козелков С. В.,
Корчевна Л. О.,
Лобанов Л. М.,
Мачулін В. Ф.,
Місячний В. П.,
Мухаровський М. Я.,
Нелепов А. А.,
Новіков В. М.,
Тетера В. П.,
Царюк В. М.,
Шаповал В. З.,
Юзьків Я. М.

У МІЖДЕРЖАВНІЙ РАДІ З СТАНДАРТИЗАЦІЇ, МЕТРОЛОГІЇ ТА СЕРТИФІКАЦІЇ

XXXIV засідання МДР 3

Черепков С., Московська Н.

Міждержавне співробітництво сьогодні 8

СТАНДАРТИЗАЦІЯ: МЕТОДОЛОГІЯ ТА ПРАКТИКА

Голінка І.

Розвиток стандартизації на міжнародному,
регіональному та національному рівнях 11

Юзевич В., Байцар Р., Сколоздра М.

Діагностування персоналу дослідних лабораторій
в умовах ризику 18

ОЦІНЮВАННЯ ТА ПІДТВЕРДЖЕННЯ ВІДПОВІДНОСТІ

Боднар Л., Зелик А.

Сертифікація системи управління якістю
в лікувальних закладах 24

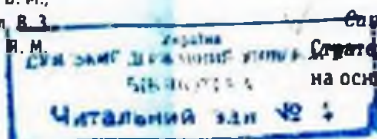
СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ

Анищенко І., Рудик Т.

Безпечність харчових продуктів на основі принципів НАССР:
проблеми та шляхи їх вирішення 35

Савініченко В.

Стратегія розвитку машинобудування
на основі системи збалансованих показників 39

РОЗВИТОК СТАНДАРТИЗАЦІЇ НА МІЖНАРОДНОМУ, РЕГІОНАЛЬНОМУ ТА НАЦІОНАЛЬНОМУ РІВНЯХ

І. Голінка, асистент, Національний університет біоресурсів та природокористування України, м. Київ

РАЗВИТИЕ СТАНДАРТИЗАЦИИ НА МЕЖДУНАРОДНОМ, РЕГИОНАЛЬНОМ И НАЦИОНАЛЬНОМ УРОВНЯХ
И. Голінка, асистент, Национальный университет биоресурсов и природопользования Украины, г. Киев

DEVELOPMENT OF STANDARDIZATION ON INTERNATIONAL, REGIONAL AND NATIONAL LEVELS

I. Golinka, Lecturer, National University of Life and Environmental Science of Ukraine, Kyiv

Стандартизація відіграє значну роль у виробництві конкурентоспроможної доброякісної продукції, у захисті навколишнього природного середовища, у ощадливому використанні природних та інших ресурсів як основи сталого розвитку національної економіки. Стандартизація супроводжує продукт протягом життєвого циклу і є нетарифною формою регулювання.

Основою державної політики України у сфері стандартизації на сучасному етапі є пріоритетність запровадження міжнародних та європейських стандартів. Це дозволить використати досвід та досягнення розвинутих країн у національній економіці, сприятиме виходу українських товарів на світовий ринок.

Суб'єкти господарювання продовжують використовувати близько 16 тис. ГОСТів і до 30 тис. галузевих нормативних документів (НД) колишнього СРСР, затверджених до 1992 року. Ці НД значною мірою містять технічні характеристики, які не відповідають сучасному науково-технічному рівню. Недостатньо оновлює фонд стандартів колишнього СРСР Міждержавна рада зі стандартизації, метрології та сертифікації (МДР): 100—250 документів щорічно. З них лише 20—50 ГОСТів гармонізова-

У статті проведено аналіз тенденцій у стратегічних напрямках та підходах до розвитку стандартизації на міжнародному, регіональному та національному рівнях (у розвинутих зарубіжних країнах) і вибрано перспективні напрямки підвищення ефективності стандартизації та вдосконалення національної нормативної бази.

но з міжнародними чи європейськими нормами. За збереження таких темпів для заміни НД колишнього СРСР сучасними стандартами знадобляться десятки років [1].

В Україні напрямки робіт, завдання та показники розвитку стандартизації на середньострокову перспективу визначає Програма [2]. Відповідно до неї передбачено заходи щодо розвитку національної системи стандартизації з метою підвищення конкурентоспроможності та якості продукції, інноваційного розвитку виробництва на основі нормативно-правових актів України, вимог СОТ, інтеграції до ЄС та врахування національних інтересів. Ці заходи також дадуть можливість досягти кращої узгодженості функцій, повноважень та діяльності центральних органів виконавчої влади у сфері стандартизації, а також підвищити її ефективність [1—4].

Значну проблему створює наявність нормативної бази з великою кількістю застарілих НД, що не відповідає потребам національного та глобального

ринків, гальмує підвищення якості та конкурентоспроможності вітчизняної продукції, вступає у прями протиріччя з принципами державної політики у сфері стандартизації [3, 4].

Важливим є принцип спадкоємності робіт із стандартизації, базований на системності робіт. Стандартизація як наука має значні методологічні напрацювання, що дозволяють реалізувати поставлені практичні завдання. Не можна відкидати попередні здобутки в галузі стандартизації. Принципи, форми та методи стандартизації повинні бути адекватними змінам, що відбуваються, і відповідати міжнародній та європейській практиці.

Мета цієї роботи — аналіз тенденцій у стратегічних напрямках та підходах до розвитку стандартизації на міжнародному, регіональному та національному (зарубіжних країн з ринковою економікою) рівнях для пошуку перспективних напрямків підвищення ефективності стандартизації та вдосконалення національної нормативної бази.

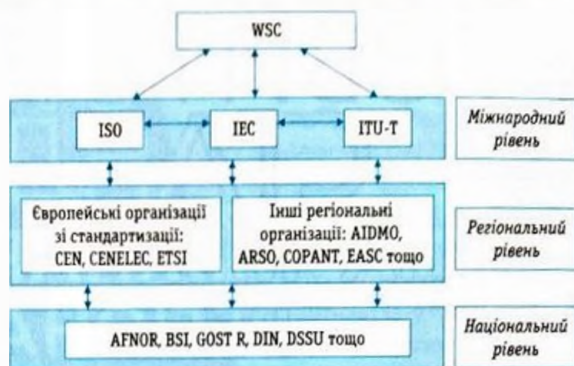
Матеріали та методи дослідження. Матеріали для вивчення — це наукові джерела, НД та офіційні документи щодо стратегій організацій зі стандартизації різного рівня. Для дослідження було обрано системний підхід з використанням методів аналізу, синтезу, порівняння та узагальнення.

Результати дослідження. Міжнародну систему добровільної стандартизації очолюють три загальносвітові організації: Міжнародна організація зі стандартизації (ISO), Міжнародна електротехнічна комісія (IEC) та Міжнародний союз телекомунікацій (ITU), зокрема, сектор стандартизації у сфері телекомунікацій — ITU-T. ISO є найбільшим світовим розробником міжнародних стандартів. На початок 2009 року до її складу входить 160 країн. ISO, IEC та ITU заклали підвалини стратегічного партнерства із СOT для поширення вільної та чесної світової системи торгівлі. Політичні угоди, досягнуті у межах СOT, потребують доповнення їх технічними угодами [5—9].

ISO, IEC та ITU у 2001 році створили Всесвітнє співробітництво щодо стандартів (WSC — World Standards Cooperation) з метою:

- посилення ролі та поширення системи добровільних міжнародних стандартів;
- забезпечення прозорості міжнародної стандартизації на основі консенсусу в усьому світі;
- координації питань технічного характеру з метою усунення дублювання та більш ефективної співпраці у сфері конвергентних (взаємно проникних) технологій [6—8].

Міжнародна, регіональна та національна стандартизація складають *систему глобальної стандартизації*, яка охоплює практично всі сфери економічного та суспільного життя [5, 6] (схема).

У цілому глобальна система стандартизації базується на угодах про співпрацю:

- між ISO, IEC і ITU на міжнародному рівні;
- між організаціями зі стандартизації на регіональному рівні, наприклад CEN, CENELEC та ETSI в Європі;
- двосторонніх між національними органами стандартизації [5, 6].

Європейська економічна комісія ООН є форумом для урядів з метою розширення їхньої співпраці у питаннях політики у сфері стандартизації та більш ефективного залучення неурядових організацій до процесу прийняття міжнародно узгоджених стандартів. Робоча група ЄЕК ООН з політики в галузі технічного узгодження і стандартизації є міждержавною групою експертів, які вивчають пов'язані зі стандартизацією проблеми на міжнародному, регіональному і національному рівнях. У рамках своєї діяльності Робоча група, починаючи з 1970 року, розробила 12 рекомендацій щодо стимулювання і здійснення процесів стандартизації, які сприяють торгівлі. Остання з них стосується механізмів і принципів міжнародного узгодження національних технічних правил. ЄЕК ООН складає з урахуванням пропозицій урядів «Перелік ЄЕК зі стандартизації», в якому зазначено пріоритетні галузі та сфери розроблення НД. Цей перелік використовують міжнародні та регіональні організації зі стандартизації у процесі планування робіт [10].

Пріоритетність інтеграції України до ЄС є державною політикою. Напрямки та політику адаптації вітчизняного законодавства до європейських вимог стосовно норм і стандартів детально проаналізовано в [3, 4]. Відповідно до мети дослідження доцільно розглянути організаційно-методологічні підходи ЄС у сфері стандартизації.

В ЄС система стандартизації та підтвердження відповідності пройшла два етапи формування. Чинна практика веде свій відлік від 1985 року, коли було прийнято директиви «нового», а потім і «глобального підходу» до технічної гармонізації. Раніше в країнах ЄС діяли системи національних стандартів,

обов'язкових до застосування. Згідно з «новим підходом» вимоги до продукції та послуг установлюють на основі таких принципів:

- обов'язкові вимоги зазначають не в стандартах, а в директивах ЄС, що їх приймають на законодавчому рівні, та в технічних регламентах;
- обов'язкові вимоги до продукції суворо обмежено лише її безпечністю;
- стандарти не є обов'язковими, вони лише визначають шляхи досягнення обов'язкових вимог директив;
- уведено категорію «гармонізований стандарт», виконання якого не є обов'язковим; він передбачає презумпцію відповідності директивам, тому застосування таких стандартів звільняє виробників і постачальників від необхідності звертатися до органів сертифікації;
- наявність переліку добровільних стандартів, які в директивах розглядають як основу презумпції відповідності [11, 12].

На національні системи стандартизації має вплив політичний та економічний вибір, зроблений суспільством. Незважаючи на швидкий розвиток міжнародної стандартизації та застосування єдиних загальноприйнятих принципів організації робіт, у сучасному світі є відмінні системи стандартизації. Виокремлюють три основні моделі: північноамериканську, японську та європейську [13, 14].

Північноамериканська модель базовано на ринку та конкуренції як основі його ефективного існування. Головне завдання держави — забезпечити стабільні умови функціонування ринку без прямого втручання. Це обумовило принципи організації системи стандартизації: добровільні стандарти, які розробляють науково-технічні чи професійні товариства, і технічні регламенти, прийняті органами державного управління. Систему характеризує велика кількість стандартів, дублювання та неузгодженість вимог. Прикладом такої моделі є система стандартизації США.

Європейська модель підтримує загальну для всіх країн Західної Європи концепцію розвинутої держави, зобов'язаної узгоджувати демократичні, соціальні та культурні інтереси суспільства з ринковою економікою. Національні органи є асоціаціями, з якими уряди укладають угоди щодо виконання окремих державних управлінських функцій.

Японську модель базовано на тісній співпраці економічних кіл та органів державного управління. Стандарти розробляють промисловці в рамках професійних об'єднань у співробітництві з відповідним міністерством, що затверджує стандарти. Особливістю системи є спрямованість на внутрішній японський ринок, який створена система ефективно захищає, оскільки заінтересовані зарубіж-

ні сторони позбавлено прав участі в стандартизації [13, 14].

Узагальнюючи тенденції у глобальній системі стандартизації, можна виділити такі особливості:

- на міжнародному рівні діяльність зі стандартизації спрямовано на забезпечення узгодженої політики розроблення та використання міжнародних стандартів з метою усунення технічних бар'єрів та підвищення ефективності стандартизації в усьому світі; крім того, об'єктом стандартизації стають не лише продукція та послуги, але й соціально-економічні системи, що забезпечують сталий розвиток, якість життя тощо;
- на регіональному рівні діяльність зі стандартизації спрямовано на урахування потреб певного географічного, політичного чи економічного регіону, на прискорення процесу входження товарів на ринок регіону та на забезпечення конкурентоспроможності товарів;
- на національному рівні діяльність зі стандартизації має два спрямування: перше — це активне поширення та використання міжнародних і регіональних стандартів відповідно до вимог COT, друге — це запровадження інновацій, новітніх технологій з метою підвищення конкурентоспроможності продукції та зростання економіки країни.

Для пошуку перспективних напрямків підвищення ефективності національної системи стандартизації та вдосконалення нормативної бази проведено аналіз стратегій (концепцій) провідних міжнародних, регіональних та національних органів зі стандартизації.

Для аналізу було обрано такі документи:

- Стратегічний план ISO на 2005—2010 роки;
- Стратегія CEN до 2010 року;
- Німецька стратегія стандартизації (2004 рік);
- Національна стратегія стандартизації США (2000 рік);
- Стратегія французької системи стандартизації на 2006—2010 роки;
- Національна стратегія стандартизації Великобританії (2003 рік);
- Стратегія національної стандартизації Японії до 2010 року;
- Концепція розвитку технічного регулювання та споживчої політики у 2006—2010 роках в Україні.

Стратегічний план ISO на 2005—2010 роки «Стандарти для стабільного світу» встановлює такі цілі:

- розроблення узгодженого та багатосекторного фонду міжнародних стандартів, що відповідають глобальним потребам;
- залучення всіх заінтересованих сторін до процесу розроблення міжнародного стандарту;

- поширення знань уряду та підприємств про корисність стандартизації;
- покращання системи освіти фахівців у галузі стандартизації;
- використання стандартизації для забезпечення вимог внутрішнього ринку, європейського ринку, чесної підприємницької діяльності, просування своїх технологій у міжнародні стандарти;
- розроблення стандартів з урахуванням потреб заінтересованих сторін;
- використання стандартів урядом під час проведення державних закупівель;
- дослідження економічних аспектів стандартизації [20, 21].

Систему стандартизації США вдосконалюють шляхом:

- активної участі в міжнародній стандартизації;
- активного поширення технологій США і практичного досвіду в міжнародній та регіональній стандартизації, окрім стратегічно значущих технологій, які сприяють конкурентним перевагам;
- активного поширення стандартів у сфері охорони здоров'я, безпечності продукції та послуг і охорони довкілля;
- зменшення дублювання робіт;
- використання принципів розроблення міжнародних або національних стандартів з метою задоволення соціальних потреб і вимог ринку;
- прозорості розроблення стандартів із залученням усіх заінтересованих сторін;
- удосконалення інфраструктури реалізації секторного підходу;
- залучення урядових структур до процесу стандартизації [22].

Національну стратегію Японії складають два блоки: загальна стратегія розвитку і стратегії діяльності в конкретних секторах (27 стратегій). Розвиток національної системи стандартизації в Японії здійснюють з урахуванням:

- широкого використання добровільних стандартів у законодавчо регульованих сферах (безпека, охорона довкілля);
- розвитку процесів глобалізації, що проходить з успішним здійсненням гармонізації національних систем стандартів і систем оцінювання відповідності з міжнародними стандартами та правилами;
- використання стандартизації як інструмента конкурентоспроможності;
- зростання поінформованості споживачів про безпеку та охорону довкілля [23].

Основними документами, що встановлюють напрямки розвитку **національної системи стандартизації в Україні**, є Концепція [24] та Програма [2].

Мета Концепції [24] полягає у створенні протягом 2006—2010 років адаптованої до вимог СOT і ЄС сучасної системи технічного регулювання та захисту прав споживачів, що сприятиме розвитку економіки і підприємництва; забезпеченню добросовісної конкуренції; захисту життя, здоров'я людини, навколишнього природного середовища, прав споживачів; усуненню технічних бар'єрів у торгівлі. Для реалізації цієї мети одним з основних завдань є запровадження міжнародних та європейських стандартів і стандартів держав-членів ЄС відповідно до потреб національної економіки.

Завданнями Програми [2] є:

- розроблення механізму міжгалузевої координації, поліпшення планування робіт із стандартизації;
- забезпечення відповідності НД вимогам міжнародної стандартизації та виконання положень цих документів усіма суб'єктами стандартизації;
- спрощення процедур стандартизації шляхом застосування під час прийняття національних стандартів усіх методів, передбачених міжнародними документами.

Відповідно до Плану заходів щодо забезпечення розвитку національної системи стандартизації на 2006—2010 роки заходи здійснюють за такими напрямками:

- нормативно-правове та організаційно-методичне забезпечення;
- оптимізація фонду НД;
- удосконалення інформаційного забезпечення [2].

Створення нової системи стандартизації, адекватної економічним змінам, що відбуваються в Україні, має на меті гармонізацію її положень з міжнародними, регіональними та національними (країн з ринковою економікою) вимогами [25].

Із проаналізованих стратегій вибрано та узагальнено основні напрямки підвищення ефективності стандартизації та удосконалення нормативної бази, що їх наведено далі.

1. Для удосконалення процедур планування:

- удосконалити процедуру встановлення пріоритетних напрямів стандартизації з урахуванням ринкових потреб та відкриття нових сфер діяльності [14—17, 19, 21, 23];
- проаналізувати процедуру прийняття нових робочих тем (планування робіт) з метою вибору пріоритетних напрямків та скорочення строків розроблення стандартів [14, 15];
- не допускати дублювання в роботі шляхом активної співпраці на міжнародному, європейському та національному рівнях, оповіщення всіх заінтересованих суб'єктів щодо розроблення проектів стандартів [14, 15, 21];

2. Для залучення всіх заінтересованих сторін:

- пропагувати запровадження міжнародних, регіональних і національних стандартів [15, 16, 21—23];

- залучати центральні органи виконавчої влади у визначеній сфері до розроблення стандартів [12, 20, 22, 23];

- організувати навчання і поширення інформації з теорії та практики добровільної стандартизації, пропагувати економічні та соціальні вигоди стандартизації політичним та економічним лідерам, користувачам стандартів і громадськості (здійснювати менеджмент знань) [15, 18, 20, 22, 23];

- оцінювати ефективність міжнародних (IWA) та європейських (CWA) секторних угод як альтернативної моделі участі заінтересованих сторін [15].

3. Для удосконалення процедури розроблення стандартів:

- удосконалити процес розгляду проектів стандартів на національному рівні, забезпечивши доступ до проектів приватного сектору, громадських організацій та інших заінтересованих сторін [15, 16, 18, 20, 22];

- заохочувати обмін досвідом та здійснювати оптимізацію ресурсів за рахунок ефективної регіональної співпраці [15, 16, 17, 22];

- розробити національні правила, якими встановити обов'язкову вимогу застосовувати посилення на міжнародні та європейські стандарти у технічних регламентах [15, 17, 18, 20—22];

- удосконалювати інформаційні технології та їх застосування у процесі розроблення, погодження та розповсюдження міжнародних, регіональних і національних стандартів [15, 16, 22, 23];

4. Для удосконалення нормативної бази:

- ефективно впроваджувати альтернативні моделі та процедури розроблення НД (розроблення НД з обмеженим консенсусом) [15, 16, 19];

- розглядати альтернативні бізнес-моделі та процедури для створення і швидкого поширення технологій [15, 18, 20—22];

- оптимізувати використання та ефективність прискорених процедур (зменшення часу створення стандартів без ризику погіршення їхньої якості та порушення принципів стандартизації), беручи до уваги різні потреби секторів [15—18, 22].

- оптимізувати процедуру щодо актуалізації стандартів [16];

- запроваджувати засоби для зменшення кількості змін і поправок у стандартах [16].

ВИСНОВКИ

1. Удосконалення нормативної бази має здійснюватись на основі передового досвіду міжнародної та регіональної практики за двома напрямками:

- удосконалення методології та процедури актуалізації існуючої бази НД;

- створення методології та процедур розроблення нових НД, що відповідають сучасним потребам ринку та суспільства.

2. Систему стандартизації можна визнати ефективною, якщо вона забезпечує своєчасне розроблення високоякісних стандартів, що їх результативно використовують учасники ринку. З цією метою доцільно запропонувати для удосконалення національної нормативної бази такі заходи:

- розроблення методології визначення пріоритетних напрямів стандартизації на засадах вивчення попиту та прогнозування розвитку нових об'єктів стандартизації;

- розроблення підходів та методології дослідницьких досліджень з використанням інструментів управління знаннями з метою інтеграції стандартизації в дослідження та проектування;

- удосконалення процедур розроблення НД для прискорення реагування стандартизації шляхом вибору оптимальних форм та методів стандартизації з урахуванням різних стадій життєвого циклу продукції;

- розроблення методики оцінювання якості НД для проведення актуалізації нормативної бази. ■

ЛІТЕРАТУРА

1. Тетера В., Нелелов А., Цициліано О. Гармонізація нормативної бази на основі сучасних міжнародних та європейських стандартів // Стандартизація, сертифікація, якість. — 2008. — №3. — С. 40—46.
2. Державна програма стандартизації на 2006—2010 роки // Режим доступу: www.zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/law
3. Зелена книга. Про політику адаптації національного законодавства у сфері технічного регулювання та споживчої політики до європейських вимог. — К.: Держспоживстандарт України, 2006. — 80 с.

4. Біла книга. Про політику адаптації вітчизняного законодавства в галузі норм і стандартів до європейських вимог. — К.: Держспоживстандарт України, 2006. — 64 с.
5. ДСТУ ISO/IEC Guide 59:2000. Кодекс усталених правил стандартизації.
6. World Standards Cooperation for the Information Society (Всесвітнє співробітництво щодо стандартів для інформаційного суспільства) // Режим доступу: <http://www.iso.org/iso/wsc>
7. Джерундіно Д. Информационное общество: всемирное сотрудничество на основе стандартов / По страницам журнала ISO BULLETIN, октябрь 2003 // Стандарты и качество. — 2004. — №2. — С. 52.

8. Каталог стандартів ISO // Режим доступу: http://www.iso.org/iso/iso_catalogue.htm
9. ИСО исполняется 60 лет // Мир стандартов. — 2007. — №1. — С. 59—60.
10. ECE/STAND/17/Rev.4. Рекомендации относительно политики в области стандартизации. — Нью-Йорк, Женева: ООН, 2002. — 42 с.
11. Михеева С., Сурьяков В. «Презумпция соответствия» — новая роль национальной стандартизации // Стандарты и качество. — 2005. — №10. — С. 48—49.
12. Основные тенденции технического регулирования в Европейском Союзе // Мир стандартов. — 2006. — №9. — С. 88—95.
13. Юзьків Я., Цициліано О. Узагальнена оцінка ситуації у сфері стандартизації та суміжних видів діяльності // Стандартизація, сертифікація, якість. — 2008. — №3. — С. 25—39.
14. Флоранс Никола, Тьерри Криньо. Стандартизація і економічні системи // Стандарты и качество. — 2000. — №7. — С. 28—31.
15. Стратегічний план ISO на 2005—2010 роки. Стандарти для стабільного світу // Стандартизація, сертифікація, якість. — 2004. — Офіційні документи — С. 4—8.
16. Полякова І., Бояркін В. СЕН: оновлена стратегія // Стандартизація, сертифікація, якість. — 2008. — №1. — С. 14—20.
17. Немецкая стратегия стандартизации // Режим доступу: www.rgtr.ru/presentations/DIN%20-%20stratagy%20of%20standartization_rus.pdf
18. Стратегия французской системы стандартизации 2002—2005 // Режим доступу: www.rgtr.ru/presentations/AFNOR%20-%20strategy%20of%20standartization_rus.pdf
19. Ежегодный отчет Европейского комитета по стандартизации за 2005 год // Мир стандартов. — 2006. — №8. — С. 41—62.
20. Стратегическая структура стандартизации (NSSF). Правительство и стандартизация // Режим доступу: www.rgtr.ru/presentations/Government+Standardization_rus.pdf
21. Меморандум о взаимопонимании между правительством Великобритании и Британской организации по стандартизации (BSI) // Мир стандартов — 2005. — №1. — С. 46.
22. Национальная стратегия стандартизации США // Режим доступу: www.rgtr.ru/nav/foreign-experience/stand/
23. Стратегия национальной стандартизации Японии // Мир стандартов. — 2005. — №1. — С. 48—49.
24. Концепція розвитку технічного регулювання та споживчої політики у 2006—2010 роках (16.06.2008) // Режим доступу: www.zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/law
25. Юзьків Я., Тетера В. Роль стандартизації у підвищенні якості та конкурентоспроможності вітчизняної продукції, процесів і послуг // Стандартизація, сертифікація, якість. — 2006. — №5. — С. 16—20.

НОВИНИ ДП «ХАРКІВСТАНДАРТМЕТРОЛОГІЯ»

10 лютого 2009 року заступник начальника головного технічного управління ДП «Укрзалізниця» Олег Ткаченко вручив генеральному директору ДП «Харківстандартметрологія» (Центр) Михайлу Будьонному свідоцтва Ради із залізничного транспорту країн-учасниць Співдружності незалежних держав про визнання компетентності випробувального центру та органу із сертифікації ДП «Харківстандартметрологія» на проведення робіт із випробування та підтвердження відповідності залізничної продукції.

Видані свідоцтва є підсумком значної роботи, проведеної фахівцями Центру з метою підтвердження своєї компетентності в галузі продукції залізничного транспорту. Вони засвідчують, що випробувальний центр та орган із сертифікації Харківстандартметрологія внесені до Реєстру визнаних Радою із залізничного транспорту країн-учасниць Співдружності організацій, акредитованих у встановленому порядку на право проведення робіт із вимірювань, випробувань та підтвердження відповідності.

Під час зустрічі М. Будьонного та О. Ткаченка обговорено шляхи подальшої співпраці обох організацій у галузі стандартизації залізничної продукції.

Зокрема, представники ДП «Укрзалізниця» були запрошені до участі в семінарі «Підготовка і моніторинг стандартів та їх роль для внутрішнього ринку та експорту», який відбувся у лютому на базі ДП «Харківстандартметрологія» за участю європейських експертів Німецького інституту зі стандартизації (DIN) у рамках проекту Twinning. ■

*Заступник генерального директора
ДП «Харківстандартметрологія»
О. Т. Дорошин*